

Arrest

nr. 66 044 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 februari 2010 en heeft zich op 18 februari 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 november 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 januari 2011.

1.3. Op 22 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Nahre Kalam, district Qarabagh, provincie Kabul afkomstig te zijn. U verklaarde minderjarig te zijn. Toen u één jaar oud was kwamen uw ouders, broer en zus om toen een bom op jullie huis viel. U overleefde dit en werd door B(...), uw oom aan moederskant, in het dorpje Nawre Kuchi in het district Istalif, provincie Kabul, opgevangen. Omdat B(...) u gedurende al die jaren had opgevangen stuurde hij u op uw veertiende naar Y(...), uw oom aan moederskant. U werd daar niet goed behandeld en u vertelde dit aan B(...). Hij raadde u aan om terug te gaan naar Y(...) en om te spreken over de eigendommen waarop u sinds de dood van uw vader recht zou hebben. Wanneer u Y(...) hierover enkele dagen later aansprak sloeg hij u in het gezicht. De volgende dag bent u aan B(...) gaan vertellen wat er was gebeurd. B(...) gaf u de raad om een taskara te gaan halen en deze zaak te laten rusten tot u getrouwd en volwassen was. U bent dan terug naar het huis van Y(...) gegaan. Ongeveer één à twee maanden later werd u door de vrouw van Y(...) gewekt en ze zei dat ze ontbijt voor u had klaargemaakt. U was eerst gaan douchen en uw neefje Hadji was u komen vragen waar zijn moeder was en hij zei dat hij honger had. U zei dat zijn moeder bij de burens was en dat hij uw ontbijt mocht opeten. Toen u uit de douche kwam zag u Hadji bewusteloos op de grond liggen. U waarschuwde uw tante en uw neefje werd naar het ziekenhuis gebracht waar hij later die dag overleed. Jullie gingen met zijn lichaam terug naar het dorp. Bij aankomst werd u door Y(...) en enkele omstanders geslagen. De schoonbroer van Y(...) vond het beter om u uit te leveren aan de overheid maar Y(...) wou deze zaak liever zelf oplossen. Enkele dagen later besloot u het huis van Y(...) te verlaten en opnieuw naar B(...) te gaan. U vertelde wat er was gebeurd maar B(...) zei dat hij u niet kon helpen en wou dat u opnieuw naar Y(...) zou gaan. Eén à twee maanden later kwamen Y(...) en zijn vrouw 's nachts naar uw kamer, Y(...) had een mes vast en zijn vrouw een touw. U sloeg zijn vrouw in het gezicht en kon ontsnappen. U ging opnieuw naar B(...) en deze keer kon u bij hem blijven. Na ongeveer twintig dagen bij B(...) te hebben verbleven kwamen een viertal mannen 's avonds langs. U slaagde erin om bij de burens onder te duiken. Toen u de volgende dag terug bij B(...) was vertelde hij u dat die mannen in opdracht van Y(...) werden gestuurd en naar u op zoek waren. U wou naar de politie stappen maar B(...) raadde u dit af. Hij zei dat hij iets zou regelen, dat u een tijdje moest wachten. U bleef nog een twintigtal dagen bij B(...) tot iemand u kwam halen en u naar Kabul bracht. Daar verbleef u ook nog enkele dagen. Gedurende uw verblijf in Kabul kreeg de smokkelaar een telefoontje van B(...). B(...) vertelde u dat hij naar het districtskantoor was geroepen en dat Y(...) een klacht tegen u had ingediend waarin u werd beschuldigd zijn zoon te hebben vermoord. B(...) werd daar tevens door Y(...) bedreigd. Uiteindelijk vertrok u uit Afghanistan en kwam u na een tijdje in Griekenland aan. Daar werd u opgepakt en anderhalve tot twee maanden vastgehouden vooraleer u werd gerepatrieerd naar Turkije. In Turkije werd u ook nog een maand vastgehouden voor u werd teruggestuurd naar Afghanistan. U verbleef nog zo'n vier à vijf maanden in Kabul voor u een tweede keer Afghanistan verliet. Deze keer vloog u naar Turkije van waar u uw reis via Griekenland verder zette. U kwam hier op 16 februari 2010 aan en vroeg op 18 februari 2010 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om volgende redenen.

Vooreerst merken we op dat u weinig duidelijkheid kan brengen met betrekking tot wanneer u Afghanistan zou hebben verlaten. Wanneer u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) naar uw reisweg werd gevraagd kon u hierover bijster weinig vertellen. U bleek niet te weten wanneer u Afghanistan had verlaten. Noch wist u hoe lang u onderweg was van Afghanistan tot België of door welke landen u was gereisd (zie Verklaring punt 34 reisroute, dd. 08/11/2010 en Overnameverzoek punten 27 en 28, reisroute, dd. 12/04/2010). Eveneens werd u gewezen op het feit dat uw vingerafdrukken op 18 juni 2009 in Aghathonisi in Griekenland werden genomen en u pas op 16 februari 2010 in België was aangekomen. Er werd u de vraag gesteld waar u in tussentijd was en bleek u hier opnieuw niet op te kunnen antwoorden. Tijdens het interview bij het CGVS verklaarde u dan plots dat u in Griekenland werd tegengehouden en dat uw vingerafdrukken werden genomen en dat u via Turkije terug naar Afghanistan zou zijn gerepatrieerd. Daar zou u dan nog zo'n vier – vijf maanden bij de smokkelaar hebben verbleven vooraleer u met het vliegtuig uit Afghanistan vertrok en weer naar Turkije ging (CGVS, p. 6). Dat u zich bij de DVZ niet meer zou herinnerd hebben dat u tussen uw eerste aankomst in Griekenland in juni 2009 en uw aankomst in België in februari 2010 werd gerepatrieerd naar Afghanistan kan niet overtuigen.

Daarnaast verklaarde u dat u uw taskara gedurende uw verblijf bij Y(...), uw oom aan vaderskant, had bekomen. Toen u Y(...) had aangesproken over de eigendommen van uw vader waar u recht op zou

hebben en nadat hij u had geslagen toen u dit onderwerp aanbracht bent u terug naar B(...), uw oom aan moederskant gegaan. B(...) raadde u aan om een taskara te bekomen en om deze zaak over de eigendommen te laten rusten tot u volwassen was (CGVS, p. 9, 12). U bevestigde dat u uw taskara rond die tijd zelf bent gaan halen (CGVS, p. 14). Zoals blijkt uit uw relaas bent u daarna nog minstens 5 maanden in Afghanistan gebleven vooraleer u een eerste keer uw land van herkomst zou hebben verlaten. Nadat u die zaak over de eigendommen heeft opgeworpen bent u dit volgens uw verklaringen de volgende dag aan B(...) gaan vertellen. Daar zou u dan één nacht gebleven zijn (CGVS, p. 12 – 13). Dan bent u terug naar Y(...) gegaan en zou ongeveer een tweetal maanden later het incident waarbij uw neefje na het drinken van vergiftigde melk is omgekomen plaats hebben gevonden (CGVS, p. 12, 14). Twee nachten later bent u naar B(...)gegaan (CGVS, p. 14). Die stuurde u terug naar Y(...)waar u dan nog één à twee maanden bent gebleven vooraleer uw tante en oom zouden hebben gepoogd u te doden (CGVS, p. 14). Daarna bleef u nog een veertigtal dagen bij B(...) vooraleer u door de smokkelaar naar Kabul werd gebracht (CGVS, p. 12, 15). Wanneer echter de datum van afgifte op uw taskara wordt nagegaan valt uw chronologie helemaal in duigen. Immers u zou uw taskara pas op 12/10/1388 (Westerse kalender : 2/1/2010) hebben verkregen terwijl u dan al één maand later in België aankwam. Gezien u na het verkrijgen van uw taskara nog zo'n vijf maanden in Afghanistan heeft verbleven en tevens uw vingerafdrukken al in juni 2009 in Griekenland werden genomen brengt u helemaal geen duidelijkheid over het tijdstip waarop u uw land van herkomst zou hebben verlaten. Uw advocaat maakte bij de aanvang van het gehoor de opmerking dat u ongeschoold zou zijn en dat u soms moeite zou hebben om te volgen (CGVS, p. 2). Uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat dit nergens het geval is en u heeft zelf geen melding gemaakt van het feit dat u niet zou kunnen volgen of dat u de vragen niet zou hebben begrepen. Daarenboven werd u op het einde van het gehoor gevraagd of u alle vragen en de tolk goed heeft begrepen, waarop u positief heeft geantwoord (CGVS, p. 15).

Uit uw verklaringen bleek dat uw oom B(...) u gedurende die 14 jaar wel goed heeft opgevangen en u goed heeft behandeld. Het is opmerkelijk dat B(...) dan opeens besloot om u naar Y(...) te sturen terwijl hij al 14 jaar voor uw opvoeding had ingestaan (CGVS, p. 4). Desalniettemin, toen bleek dat u bij Y(...) niet echt goed werd behandeld ging u terug naar B(...). Hij raadde u aan om over de eigendommen van uw vader te spreken. Toen dit niet in goede aarde viel bij Y(...) ging u opnieuw naar B(...) die u de raad gaf om een taskara te bekomen en om deze zaak te laten rusten. Toen u beschuldigd werd van de moord op uw neefje Hadji en u door uw oom en omstanders werd geslagen is het vooreerst verwonderlijk dat u eerst nog twee nachten bij deze familie bleef vooraleer u naar B(...) trok (CGVS, p. 12, 14). Dat B(...) u dan ook nog opnieuw naar Y(...) stuurde is nog opmerkelijker aangezien u eerder al aan B(...) had laten weten dat u daar niet goed werd behandeld. Uw geschetste gang van zaken kan dan ook niet overtuigen. U had eerder verklaard dat wanneer u bij de smokkelaar in Kabul verbleef u uw oom via de telefoon had gesproken en dat hij naar het districtshuis was geroepen omdat uw oom Y(...) tegen u had klacht ingediend en u beschuldigde van de moord op zijn zoon. Daar zou B(...) door Y(...) zijn bedreigd. Y(...)had verklaard dat indien B(...) u niet zou overhalen om u aan te melden dat ze B(...) iets zouden aandoen (CGVS, p. 12 – 13). Echter uit het telefonisch contact dat u sinds uw verblijf in België maandelijks heeft met uw oom B(...) blijkt dat uw oom niets is overkomen maar dat die mannen nog naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 7). Gezien de door u geschilderde gang van zaken is het toch wel heel opmerkelijk dat B(...) zelf blijkbaar geen verdere problemen heeft ondervonden.

Gezien bovenstaande observaties kunnen de door u aangehaalde asielmotieven niet overtuigen en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Verder dient nog aangestipt dat u bij aankomst in België verklaarde 16 jaar oud en dus minderjarig te zijn. Uit een medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël op 9 maart 2010 in opdracht van de Dienst Voogdij blijkt dat met redelijke wetenschappelijke zekerheid kan worden vastgesteld dat u op die datum een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze hoger en zelfs voorbij de 21 jaar. De door u neergelegde taskara doet hier geen afbreuk aan (zie kopie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie met ref. 6/MIN/2010/12654 toegevoegd aan uw administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Istalif te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daykundi en Kabul)" dd. 27 augustus 2010, updated 20 januari 2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in

het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE's. In 2010 meldde ANSO dat de activiteiten van AGE's in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies. Voor het district Istalif wordt geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Istalif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in samenhang met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), volhardt verzoeker in de realiteit van de vervolgingsfeiten vanwege zijn oom Y., doch erkent hij dat de door hem ingeroepen problemen niet vallen binnen de definitie van de Conventie van Genève. Onder verwijzing naar enkele rapporten over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, beperkt verzoeker zich tot de vraag om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gelet op zijn afkomst uit het district Istalif in de provincie Kabul. Daarnaast stelt verzoeker als jonge man bij uitstek een kwetsbaar profiel te hebben nu de Taliban rekruteert onder mannen van zijn leeftijd.

Aan het verzoekschrift worden volgende documenten toegevoegd: een uittreksel uit de UNHCR's 'Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' van juli 2009, een uittreksel uit een rapport van de VN-Veiligheidsraad van maart 2011 en een uittreksels uit een rapport van de VN-Veiligheidsraad van december 2010.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarbij wordt besloten dat hij weinig duidelijkheid kan brengen met betrekking tot het tijdstip waarop hij Afghanistan zou hebben verlaten en zijn reisweg en het door hem geschetste verloop van zijn problemen met zijn oom Y.

weinig kan overtuigen waardoor hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift. Verzoeker beperkt zich immers tot het volharden in de realiteit van de vervolgingsfeiten vanwege zijn oom Y., doch onderneemt niet de minste poging om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking te komen, moet de aanvrager het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst aantonen. Voor zover verzoeker zich voor verzoek om de toekenning van de vluchtelingenstatus zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden feitenrelaas, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar rapporten over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en het argument dat hij als jonge man bij uitstek een kwetsbaar profiel heeft nu de Taliban rekruteert onder mannen van zijn leeftijd leest de Raad in de bestreden beslissing dat na grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in het district Istalif in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en verzoeker slaagt er niet in om de conclusie van de commissaris-generaal, die gesteund is op objectieve informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13: *‘Subject Related Briefing, Afghanistan, Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyán, Daykundi en Kabul)’* van 27 augustus 2010 met update van 20 januari 2011), te weerleggen of te ontkrachten. Met de verwijzing naar de rapporten van de VN-Veiligheidsraad over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (stuk 4 en 5) gaat verzoeker voorbij aan de inhoud van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade.

Dit blijkt ook uit de motivering in de bestreden beslissing, met name dat uit een grondige analyse van de informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is, in de provincie Kabul een aantal zuidelijke en oostelijke districten te maken hebben met aanwezigheid en activiteiten van AGE's (antiregeringselementen), ANSO in 2010 meldde dat de activiteiten van AGE's in de provincie Kabul veel beperkter zijn dan in andere provincies en voor het district Istalif geen melding wordt gemaakt van noemenswaardige incidenten. Rekening houdend met verschillende indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben

Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden (*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 17 december 2010).

Het door verzoeker geciteerde fragment uit de UNHCR's Guidelines van juli 2009 betreft de veiligheidssituatie in Kabul stad en de rondom Kabul liggende provincies en heeft geen betrekking op het district Istalif/provincie Kabul.

Een verwijzing en citaat uit een rapport van de VN-Veiligheidsraad van maart 2011 en een "gelijkaardig rapport" van december 2010 betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en doet geen afbreuk aan de meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Specifiek voor de provincie Kabul kan onder andere het volgende worden gelezen in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie: *"In 2010 meldde ANSO dat de activiteit in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. Gedurende verschillende maanden werden operaties verricht in de districten Bagrami, Kalakan, Musavi, Paghman, Surobi, Qarabagh, Bib Sabz en Chahar Asyab met als doel het arresteren van AGE's. Er werden telkens aanzienlijke hoeveelheden wapens raketten, explosieven, ... gevonden (...)"*. Op geen enkel moment is er sprake van het district waarvan verzoeker afkomstig is.

De Raad besluit dat verzoeker geen concrete informatie heeft aangebracht die de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wat betreft de veiligheidssituatie in het district Istalif ondergraaft, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal uit deze informatie de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont derhalve ook niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker als jonge man bij uitstek een kwetsbaar profiel heeft nu de Taliban onder mannen van zijn leeftijd rekruteert, is een blote bewering die door verzoeker met geen enkel objectief gegeven wordt gestaafd, temeer niet wordt aangetoond dat er in zijn district een veiligheidsprobleem is.

2.4. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS